

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T. T. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem,
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2021, č. j. MV-192713-5/SO-2020, ve věci
zrušení povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2021, č. j. MV-192713-5 zamítající její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 11. 2020, jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky a byla jí

stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí, příp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a toto prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 roky pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a za zločin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku.

2. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť vycházely pouze z odsuzujících rozsudků, opisu rejstříku trestů, evidence cizinců a ze zpráv Orgánu sociálně právní ochrany dětí, kde se nacházejí děti žalobkyně, nevyhledávaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Dále namítla, že nebyly zváženy dopady rozhodnutí do práva žalobkyně na její rodinný a soukromý život, což je neslučitelné s článkem 8 Evropské úmluvy o lidských právech, když byla pominuta zásada nejlepšího zájmu dítěte. Odůvodnění není dostatečně individuální. Správní orgán je povinen v každém případě nejlepší zájem dítěte definovat a zjistit skutečnosti v dostatečném rozsahu k jeho posouzení. Nebyl proveden výslech dítěte, ač má toto právo vyjádřit svůj názor. Dále správní orgány nezvážily závažnost odsouzení žalobkyně v míře, v jaké byl čin spáchán vůči dětem a ohrozil jejich řádný vývoj. Poukázala na to, že byla podmíněně propuštěna, což vypovídá o jejím úmyslu vést dále řádný život v České republice.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jejího názoru věcně správné a zákonné, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalované žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
5. Předně soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita žaloby předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobkyně v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobkyně na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Žalovaná v napadeném rozhodnutí i správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí podrobně odůvodnili své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalované žalobkyně v žalobě postavila v podstatě totožné námitky, jaké uplatnila v odvolání, aniž by předložila konkrétní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalované. Jak dovodila konstantní judikatura správních soudů, opakování odvolacích námitek nemůže nahradit vlastní žalobní argumentaci, protože až ta je předmětem soudního přezkumu (např. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018 – 28, bod 13).
6. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního

stupně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobkyně. Žalovaná zjistila v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejího rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Žalobkyně formulovala námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci velmi obecně a nespecifikovala, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly zjištěny, ač zjištěny být měly, ani ke kterým konkrétním skutkovým okolnostem případu nebylo přihlédnuto. V žalobě žalobkyně ani nespороvala skutková zjištění správních orgánů týkající se jejího soukromého a rodinného života. Zejména žalobkyně nezpochybnila to, že i jejímu manželovi byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, že její manžel taktéž ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody (v délce 5 let), že se dvě (třináctiletý syn a čtrnáctiletá dcera) ze tří dětí žalobkyně nacházejí ve Vietnamu a že nejmladší dítě žalobkyně (sedmiletý syn) bylo svěřeno do péče strýce, který se o něj řádně stará a syn si na něj zvykl.

7. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že pokud se žalobkyně domnívala, že v řízení dosud nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti týkající se jejího soukromého a rodinného života, event. nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí, měla na to správní orgány upozornit, což neučinila, ačkoliv i v řízení zahajovaném ex officio je na cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka zrušení trvalého pobytu spočívající v nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, a aby o tom nabídl důkazy, neboť je to právě tento cizinec, jemuž jsou takové skutečnosti známy především (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019 – 42, bod 35, či rozsudky téhož soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41). Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto není důvodná.
8. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 daného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

10. Z citovaných právních norem plyne, že v řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců správní orgán pouze zjišťuje a vyhodnocuje, zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky (tato podmínka byla v nyní projednávané věci splněna - žalobkyně to ani v žalobě nezpochybnuje), či alternativně, zda byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Správní orgány správně zdůraznily, že obecné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47, či ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018 - 32, řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však rovněž vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (k tomu např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29), a to v situaci, kdy účastník před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30).
11. Jak již bylo zmíněno výše, žalobkyně během správního řízení pouze dovolávala toho, že na území České republiky žije její nezletilé dítě a obecně se dovolávala ochrany jeho zájmů (stejně obecně, jako tak učinila v žalobě); nepřiměřenost zásahu tak dostatečně konkrétně netvrdila. Správní orgány si opatřily zprávy orgánů sociálně-právní ochrany dětí, z nichž zjistily, že dvě nezletilé děti (13 a 14 let) žalobkyně žijí ve Vietnamu, manželovi žalobkyně bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a bude nucen opustit území České republiky. Správní orgány uvedly, že za těchto okolností nelze hovořit o nepřiměřenosti dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Pokud jde o nejmladšího syna, pak o toho dlouhodobě řádně pečuje jeho strýc, na nějž je syn zvyklý a lze mít za to, že je poji vzájemné citové vazby. V zájmu nezletilého je vyrůstat ve stabilním výchovném prostředí a pokračovat ve školním vzdělávání. Tyto zájmy nezletilého nebudou v důsledku vydání žalobou napadeného rozhodnutí dotčeny, neboť nezletilý syn má na území České republiky povolen trvalý pobyt a bude moci v České republice zůstat v péči svého strýce, přičemž bude pouze na jeho rodičích, zda po vykonání trestu odnětí svobody i se synem vycestují do země původu, nebo budou postupovat jinak. Dle správních orgánů tak dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobkyně a do práv jejích dětí nebudou nepřiměřené, jde naopak o opatření, které je nezbytné v zájmu hospodářského blahobytu země, předcházení zločinnosti a rovněž v zájmu ochrany práv a svobod druhých, jelikož se žalobkyně opakovaně dopouštěla úmyslného jednání, které směřovalo proti ekonomickým zájmům České republiky, tedy státu, který jí umožnil, aby se na jeho území se svou rodinou usadila a využívala výhod plynoucích ze získaného pobytového oprávnění. Ostatně rodina žalobce se již musela vypořádat s dlouhodobým odloučením zaviněným žalobkyní, když

žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí vykonávala trest odnětí svobody v délce 4 let.

12. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že správní orgány se řádně (v míře odpovídající kvalitě a konkrétnosti tvrzení žalobkyně) zabývaly přiměřeností dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně i zájmů jejích dětí (zejména pak jediného nezletilého dítěte dosud pobývajícího na území České republiky). Soud se s jejich úvahami, na kterých neshledává nic neobjektivního či zaujatého, ztotožňuje. Znovu je nutno na tomto místě zdůraznit, že samotný fakt, že žalobkyně má na území České republiky nezletilé dítě, nemůže převážit nad zásadním porušováním českého právního řádu, kterého se svou trestnou činností dopustila (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018 – 44, bod 28, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 196/2019 – 27, bod 19). Zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Správní orgány se zájmem nezletilého dítěte v tomto smyslu zabývaly zcela dostatečně a správně jej zhodnotily. Krajský soud neshledal ani pochybení v nevyslechnutí nezletilého syna, když k tomu ve světle řečeného není žádný důvod a žalobkyně žádný než obecný důvod neuvedla.
13. K poslední žalobní námitce soud uvádí, že mu není zřejmé, proč by správní orgány měly zvažovat při rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, v jaké míře byl trestný čin spáchán vůči dětem a míru ohrožení jejich řádného vývoje v případě, kdy rodič zůstane na svobodě, neboť tyto skutečnosti jsou z pohledu hypotézy zmiňované právní normy irelevantní. Pokud by snad taková úvaha měla být činěna s ohledem na nejlepší zájem nezletilých dětí, pak je zjevné, že v případě hospodářských trestných činů by šlo o úvahu zcela nadbytečnou.
14. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
15. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 20. června 2022

Mgr. Jiří Gottwald

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje